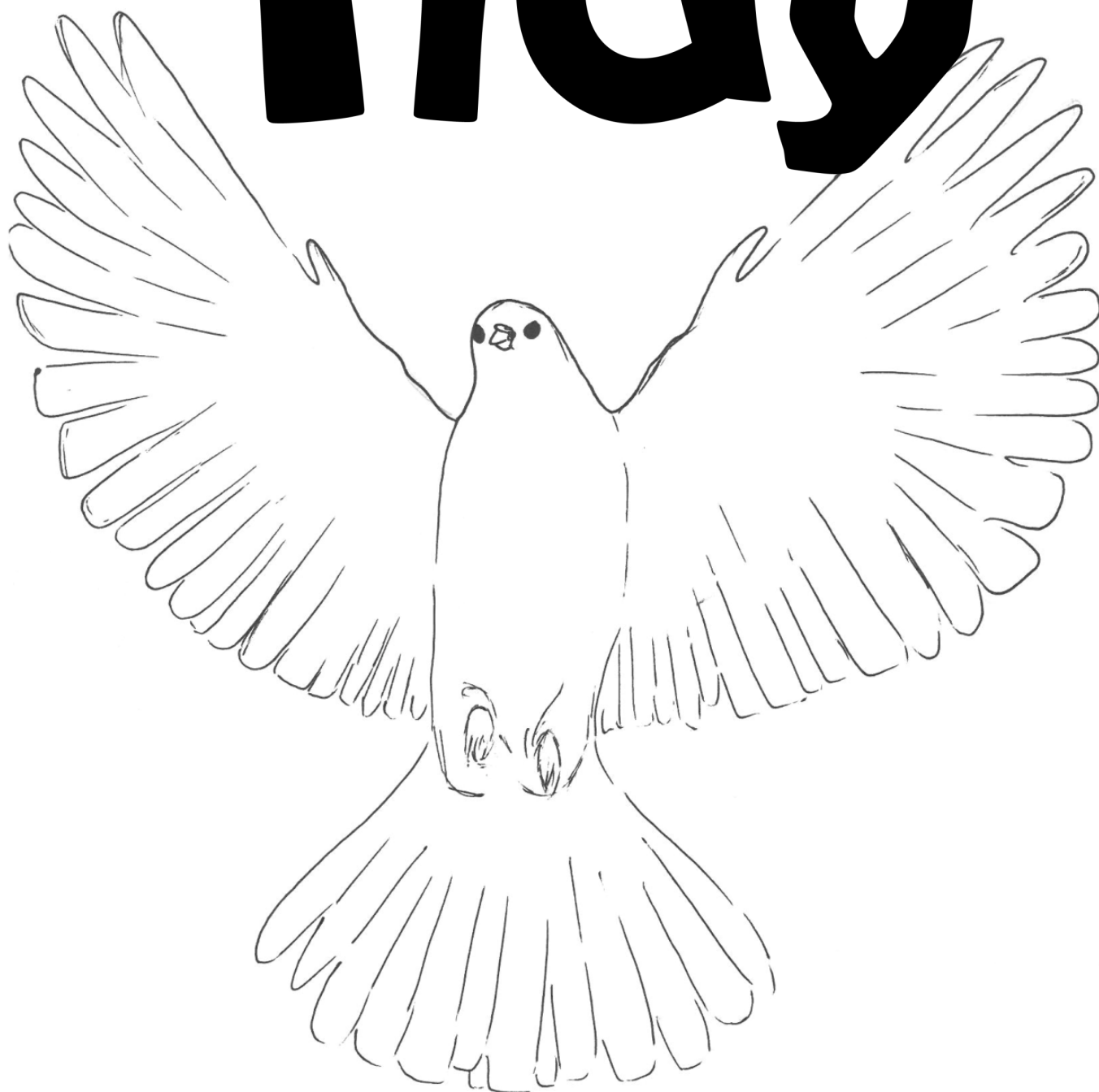

TiGy

Léto 2022

Polikrona

Slovo úvodem

Drazí čtenáři,

vítáme vás u letního čísla TiGy!

V první řadě chceme poděkovat všem, kteří se podíleli na jeho vzniku. Vážíme si toho! Své příspěvky můžete dál posílat na email karolina.peskova@gym-tisnov.cz. Budeme rádi za materiál k dalším číslům, ať už v podobě článků, uměleckých výtvorů, nebo perliček z hodin.

Jelikož jsou prázdniny již za rohem, přejeme vám klidný konec školního roku 2021/2022, krásné prázdniny a příjemné počteníčko nového čísla našeho studentského časopisu.

Máme pro vás několik novinek, tak snad se bude líbit.

Za redakční tým Malej od Kolína

Bílá holubice spásy	4-5
Legendární obraz má nové majitele	6
Odloučení	7-8
Vegetariánská jídla ve školní jídelně	9
Filmová rubrika	10-12
Desková hra Obludárium	13
Rozhovor	14-16
Pride Month	17-18
Wish list—Příběh na pokračování	19-20
Studentský parlament Vyššího Gymnázia	21
Nedělní chvíle poezie	22-23
Perličky	24-25

Bílá holubice spáasy

Drazí čtenáři,

jistě jste si všimli toho zázraku, jenž sedává na parapetech naší vzdělávací instituce. Sluneční zář ho osvětluje a probleskuje v jeho bělostném peří. Náhodní kolemjdoucí slepě chodí okolo okenic doufajíce, že ho zahlédnou a vyjádří obdiv k jeho půvabu, a nadšeně očekávajíce vytržení z věžeňského, tedy školního stereotypu.

Pokud jste stále nerozluštili případné indicie a stále nevíte, o koho se jedná, ano, je to ona bílá holubice, spása plná naděje a porozumění. Jako správní detektivové jsme s Veru Brno (na styl Sherlocka a Watsona, Bodieho a Doylee či pouhého Shageyho a Scooby-Dooa) pro vás získaly svědectví dívky, již nazývejme pouze jako Terezu V. Podle jejích slov holubice utekla z výstavy ptactva nedalekého Inspira a rozhodla se žít jako správný zástupce svého druhu drsným životem v divočině školního dvora.

Hrdinka, která se rozhodla stát se symbolem útěku a drahokamem emancipace pro naše zvědavé oči. Této holubici jsme v kruté zimě s Veru Brno dávaly malé šance na celkové přežití, avšak ona povstala jako fénix z popela. Biologie nepatří k mým silným stránkám, ale podle Tante wikipedie se jedná o pávika, což je plemeno holuba. Pro nás nevzdělance přírodních věd je to pouze holubice, jež pomáhala Libuši Šafránkové jako utlačované, odpusťte ten výraz, fuchtli od popela třídit hrách a čočku. Už toto dokládá její neskonalou inteligenci a odvahu jejích předků pomoci dívce, které zlá macecha uložila úkol, aby nemohla jít žúrovat s princem. Toť odvaha pomoci dívce ke sňatku se zaopatřeným mladým jinochem z dobré rodiny.

Doufám, že až budu s děsem v očích a třesem v rukou psát test ze silozpytu, zjeví se v okně oné učebny a bude mi natukávat správné odpovědi zobáčkem na okno. Avšak se obávám, že toto v její kompetenci opravdu není, tudíž zůstanu u modliteb nad první stránkou učebnice mechanického kmitání a vlnění. Zrak bude upřeně hledět na fotky těch inspirativních mužů, z nichž například Tesla či Newton nedosáhli ani sexuálních zkušeností. Zoufalý lid se k nim bude pokorně modlit, ať nám vedou ruku a našeptávají odpovědi do ucha, zatímco naše tužky budou zoufale přejíždět po bílém papíře a řešit dilema otázek a, b, c a d.

Důkazy o úžasu k holubici už zaznamenávají naši předci, považují ji za posvátnou. Odkaz holubice míru pochází ze starého Říma. Podle legend vychází jako vyslankyně bohyně krásy a zhýralé lásky Venuše. Podle mýtických příběhů si ptáci zhotovili hnízdo v helmě boha války Marta. Jestli přežili tam, tak jejich neblahá skvělost ještě nabírá na síle. V souvislosti s křesťanským výkladem se s ní setkáváme na konci potopy ve chvíli, kdy Noe vypustil tři holubice a jedna z nich se vrátila s olivovou ratolestí v zobáku, což symbolizovalo smíření a konec potopy.

Můžu vás nadále nudit, jak její špinaví bratři a sestry, tím pro nepochopení mé choré hlavy myslím normálního holuba, jsou přidušováni dechem měst a znesvěcují památky. Můžu vás nadále těšit a možná i nudit uchvacujícími informacemi, jak holubi dávali na vědomí informaci o nástupu nového faraona či jak samotný Čingischán se spoléhal při svých výpadech na tyto opeřené doručovatele pošty. Avšak toho vás ušetřím.

Odpusťte mi tuto nejapnou poznámku, ale takový holub vlastně splňuje požadavky dokonalého muže české kinematografie v oblasti stupidních českých komedií posledních let plných sexismu a nekvalitního humoru. Požadavky splňuje v oblasti orientace, výdrže, nenáročnosti a věrnosti.

Co ke konci dodat, než že všechny předchozí informace dokládají ten úžas, tu skvělost, ten půvab tohoto zvířete, které oblažuje svou krásou svět. Tudiž všem vám přeji, až příště půjdete okolo oken, ať jej spatříte sedět na parapetu. Dech se vám zatají a budete vytrženi z labyrintu stereotypu života.

Vaše Katy Reykjavík s inspirativními nápady
Veru Brno

foto: soukromý archiv Katy Reykjavík

Legendární obraz má nové majitele

Nedávno proběhlo na našem gymnázium obávané poslední zvonění maturitních ročníků. Kromě úžasné cesty, během které nám bylo ztíženo dostat se do správné učebny včas, a především ulehčeno našim peněženkám, konala se i legendární dražba hodnotných předmětů, například vánočního stroměčku, plastové figuríny, zabavených sešitů, odpustků a v neposlední řadě také bájněho obrazu zachycujícího výbuch tišnovského gymnázia. Toto umělecké dílo vzniklo v roce 2008 a jeho tvůrcem je bývalý student naší školy. Jde o grafické zpracování budovy gymnázia Na Hrádku po výbuchu bomby.

Jeho držba a kolování mezi třídami má na gymnáziu dlouholetou tradici, která tak přetrvává. Dražitelé obrazu, třída oktáva, jež měla obraz v držení dlouhé čtyři roky, předala štafetu dál. Při dražbě jsme mohli být svědky napínavého souboje mezi 2. A a primou. Šlo o dlouhý a krutý boj, který několikrát málem skončil, jen aby vzápětí ještě hodnou chvíli pokračoval. Obraz však nakonec získala 2. A, jež ho vydražila za úctyhodnou částku 4 900 Kč, slovy čtyři tisíce devět set korun českých.

Druháci společně s paní třídní Mgr. Drlíkovou se tak stali hrdými majiteli legendárního uměleckého díla. Přestože oslavné fanfáry ještě nedozněly, už teď si můžeme klást otázku za kolik se „Výbuch tišnovského gymnázia“ vydraží za dva roky, kdy budou současní majitelé obrazu maturovat, a kdo jej po nich převezme. Reakce na tuto iniciativu 2. A ze strany učitelů jsou smíšené – paní Drlíková se zdá být skutečně potěšena, dostalo ale i zpětné vazby záporné. Zrcadlo tomu nejlépe nastavuje následující perlička, kterou jsem našla ve starém čísle TiGy z roku 2018, kdy se obraz dostal do rukou současné oktávy:

(Poté, co třída koupila obraz)

Dračková: „Vy jste tak blbí. Proč to kupujete?“

Mašková: „Vy jste borci, že jste to koupili.“

Co víc říct. Třídě 2. A gratulujeme k úspěšné koupi a všem ostatním třídám, které měly na obraz spade-no, musíme přiznat čest, neboť nebylo lehké se tohoto fenomenálního díla zmocnit. Velký dík patří také oktávě. Děkuje všem za příjemnou studentskou iniciativu!

foto: Instagram Gymnázia Tišnov

Rubrika ze života Katy Reykjavík a Veru Brno

Lyžák/odloučení

Psalo se pondělní ráno 24. ledna 2022. Tento den byl jako vždy poznamenán každotýdenním testováním, akorát tentokrát byla zaonáčena ve vzduchu nebezpečná otázka. Zda se pro každého z nás skuteční onen odjezd na lyžařský výcvikový kurz, který podle pokynů zněl jako výcvik speciální jednotky Armády České republiky. Opravdu nikdy nezapomenu na ten den zpečetění osudu Veru Brno, která nám také ráda poskytne svědectví svého pětidenního života uvězněného mezi čtyřmi stěnami svého norského sídla.

Při testování jsme s Veru Brno obě očekávaly negativní výsledky. Rýma a stařecké hlasy nás pronásledují od měsíce listopadu, tak proč by nám andělé či bůh slunce Šamaš seslal korunu? Ve chvíli velkého očekávání se ale na testu Veru Brno začal rýsovat nebezpečný stín druhé čárky. Myslím, že jsme si v tom okamžiku připadaly jako rodiče nechtěného dítěte. V té chvíli jsme se přilnuly k lidové moudrosti, tudíž slovy klasika: Kdo přijme sudbu, zbaví se trápení.

Balení věcí mi musíte, přátelé, dát za pravdu, bylo opravdu hektické. Po zjištění, že budu sdílet koupelnu připomínající trakt z Nemocnice na kraji města s osmi dalšími děvami, sjetá bylinkovým čajem jsem naházela do kufru zásoby suchého šamponu. Avšak chlapci, co s sebou tahal zásoby laku na vlasy, kávovar pro koфейná rána nebo hrnec, se nemohu rovnat. Kdo by se chtěl vzdát svého pohodlí a zbytku lidskosti?

Přišlo dlouho očekávané ráno, kdy jsme se sešli nabalení těžkými zavazadly, plni očekávání u béžového a červeného autobusu. Všichni věděli, kam nastoupit, protože ta památná slova, jež nám byla někdy vtlačována do hlavy, nebyla jen tak zapomenuta. Vydali jsme se na cestu plnou zážitků a mladického dobrodružství. Po příjezdu začal pětidenní kolotoč plný jídla, únavy, lyžování, běžek, přednášek a ovšem ikonického vyhlášení programu dne vedoucím kurzu. Zakončeno vždy památnými slovy; podepsán toho a toho dne vedoucí kurzu v Karlově. Pokud nejste pubertální bytost s mozkem v rozkladu, vtipné vám to nepřijde.

Musím vypíchnout hlavně své ovlivnění andělskými čísly, kdy jsem se budila v různých časových intervalech. Andělé se mi snažili sdělit prapodivné věštby ve stylu: „Pěstuj si pozitivní myšlení a zaměř se na afirmace, pomohou ti. Tvá síla pramení ze síly tvé mysli, neb jsme u tebe nejen my Andělé, ale i řada dalších konstruktivních bytostí.“ Slova, že jsi obklopen láskou a energií, ku pomoci byla, ale to vše bylo slabým odvarem oproti momentu, kdy mi neznámá osoba v tajemné noci posvítla baterkou do obličeje. Dodnes si pokládám otázku, kdo to byl? Kdo byla ta osoba, co mi, vskutku doslovně, dodala světlo do mé temné noci? Snad konstruktivní bytosti či samotní andělé...

Asi si pokládáte netrpělivě otázku, drazí čtenáři, co asi dělala naše drahá Veru Brno, zatímco má chorá hlava se přidala k ezoterickému hnutí andělských čísel, spotřebovala asi dvě láhve suchého šamponu, byla navštívená konstruktivní bytostí a spletla si chlapce s dívkou. Zde je její příspěvek do pléna. Mezitím, co nás pan Švábenský proháněl po zasněžených kopcích Jesenicka, Veru Brno, naše nejdrazší

přítelkyně, setrvala až na samém okraji kouzelného městečka Tišnov ve svém domově, který tak ráda nazývám norským sídlem, a měla zcela odlišný program. Ranní pondělní štourání v nose totiž bylo neúprosně poznamenáno dvěma čárkami a hořkým oparem zklamání a bolesti. Poté, co Veru přežila první dramatickou noc plnou respiračních potíží a poslechu uklidňující hudby, se bez okolků ponořila do netfilxovského maratonu – my jsme sice byli až v Jeseníkách, ale dívka ze svého gauče navštívila nemocnici San-Jose, s doktorem Murphym ze seriálu Dobrý doktor zachránila mnoho životů a proháněla se se statečnou hlavní hrdinkou seriálu Služka po americkém pobřeží. To vše bylo završeno nadměrnou konzumací sacharidů a odíváním se pouze do tučňákového župánku – oděvu morálního dna. Po nějaké době však dívka zjistila, že si už i tepláky nasadila obráceně a rozhodla se, že je zřejmě čas opustit San-Jose a sacharidový sen. Život nás staví do různých situací, ale buďme rádi, že se nám dívka ve zdraví vrátila stejně jako my z lyžařského kurzu.

autor: Jolana Politzerová

Nyní se pojďme společně vrátit do krutých hor Jeseníků a bolesti lýtkových svalů z nedostatku magnesia. Co se týče sněhových podmínek, počasí nám opravdu přálo. Ráno jsme se probouzeli pohledem do mrazivého světa, obklopeného zasněženou krajinou. Ranní lyžování jsme sice začali nadávkami spojenými s taháním těžkých lyží na svah v obludných monstrózních botách zvaných lyžáky, ale při vstupu do ski areálu a načerpáním euforie z lyžování se zlé neduhy nálady rozplynuly a zbyl jen onen opojný pocit. Další dny nás začala provázet nesnesitelná únava, která se stupňovala, a lidská bytost se pak jen odevzdane vrhala ze svahu dolů. Večer byl ve znamení zábavy v podobě programu ať už hry na sedanou, či kvízu o našich drahých pedagozích. Myslím, že bych vás zde mohla nudit dalšími dosti nepublikovatelnými historkami, ale za to by mě asi vyhodili z našeho vzdělávacího ústavu, tudíž se přesuneme do posledního dějství lyžařské odyssey.

Dny plynuly, hodiny utíkaly, záchvaty smíchu se rozpínaly v atmosféře. Až došlo na den odjezdu a zmatené pobíhání kolem autobusu ve stylu, kam narvu svá zavazadla, vejdou se vůbec do červeného či béžového autobusu, a podobně. V pořádku a míru zakončeného dalším týdnem karantény a covidu jsme se navrátili do našich domovů, a mohli tak hrdě prohlásit: Přežili jsme lyžařský výcvikový kurz na gymnáziu.

Podepsány dne 13. 3. 2022 účastnice LVK Katy Reykjavík a Veru Brno, která mezitím zachraňovala životy v nemocnici San-Jose

Vegetariánská jídla ve školní jídelně

Zaregistrovali jsme touhu některých studentů po větším počtu bezmasých jídel ve školní jídelně a jako správní bojovníci za práva běžných civilistů jsme tyto touhy vyslyšeli. Po konzultaci se školním parlamentem jsme zašli za vedoucí školní jídelny a zjistili následující:

Školní jídelna nemá dostatečný prostor, a tedy ani možnosti na to, aby připravovala více vegetariánských pokrmů. Zdůrazňuje však, že není problém, aby žáci u výdejního okénka požádali o více přílohy místo masa. Tomuto řešení jsou kuchařky otevřené, neboť o maso navíc je mezi žáky i učiteli poptávka. Dále je možnost, aby si studenti upřednostňující bezmasou stravu brali větší počet misek se saláty.

S paní vedoucí školní jídelny jsme probrali i možnost zpestření a větší diverzity vegetariánských jídel. Otázkou zůstává, jestli by o to vůbec byl zájem. Z těchto důvodů byl vytvořen dotazník pro studenty, kde můžou svým názorem podpořit nebo stagnovat tuto iniciativu. Vše je tedy ve vašich rukách.

Předem chci poděkovat paním kuchařkám ze školní jídelny, které si na nás udělaly čas a ochotně nás vyslechly. Skutečně nám vyšly vstříc, čehož si vážíme.

Velkej od Kolína

Filmy roku?

Při letošním sledování přímého přenosu Oskarů jsem si tuto otázku, jestli se dají filmy hodnotit objektivně, kladla neustále. Odpověď je na první dobrou známá, nedají. Vždyť přece platí, že sto lidí, sto chutí. Mají tedy ještě Oskari nějakou perspektivu?

V dnešní době již ne. Cena sama o sobě již váhu u širší veřejnosti příliš nemá, jelikož zájem o tento projekt klesá kvůli akademii a jejím pravidlům. Výherní filmařské kousky či filmařské schopnosti jsou tudíž stále podle jedné a té samé šablony a často jako nejlepší filmy roku opravdu nevypadají.

Samotný průběh předávání také rapidně upadá. Ze snad nejprestižnější akce minulých let se stává záležitost, která klesá do hlubší a hlubší jámy, ze které zatím není cesty ven. Za to můžou nevhodné, trapné až urážející vtipy, které mají vypadat vtipně. Akorát že vůbec. Kéž by tak mohl přijít Ricky Gervais (známý britský komik, tvůrce seriálu Kancl) a Oskarům alespoň trochu pomoci. Akci také neprospívají každoroční aféry, jako je prohození obálek s výhercem za nejlepší film roku 2017 či letošní všem známá facka Willa Smitha. Všechny tyto situace oddalují pozornost od těch mála vítězů, kteří si ocenění zaslouží, a to mě neskutečně vytáčí.

Proto jsem se rozhodla vytvořit žebříček filmů za rok 2021, které mně osobně přirostly k srdci. Doufám, že některými filmy v žebříčku vás potěším a některými třeba i obohatím.

Chlast

Tento film by měl vidět každý. Prožít si ho a procítit, jelikož Chlast je jako život. Chvilí pocit beztíže a chvíli dno bez nalezení odpovědi či cesty ven. Dánská filmařská smetánka se pro tento projekt dává dohromady a společně si klade jednoznačnou otázku: Měl se člověk s nějakou dávkou alkoholu v krvi již narodit?

Belfast

Pro ty, již zůstali. Pro ty, kteří odešli. A pro všechny ty, již byli ztraceni.

V irském městečku Belfast sledujeme třígenerační rodinku v čele s desetiletým Buddym (Jude Hill), do jejichž života jako většině obyvatelům Belfastu zasáhne společenská a náboženská krize. Kenneth Branagh nám servíruje svůj film, který je černobílý, má lahůdkovou kompozici a kameru a hlavně srdce, které v tomto filmu hřejivě bije s každým záběrem. A jak by taky ne, když tento film je jeho jakousi osobní zpovědí, kterou si napsal i zrežíroval. Filmu dodávají emoce i herci hrající s nadpozemskou lehkostí. Speciálně musím vyzdvihnout nejstarší členy rodiny, Granny (Judi Dench) a Popa (Ciáran Hinds), se kterými bych si klidně nějaký sólo film jednoznačně dala. Mimochodem, Oscar za nejlepší scénář pro rok 2021 je jedním z těch dobrých rozhodnutí akademie, jelikož Belfast je jednoznačně zasloužený vítěz v této kategorii.

Spider-Man: Bez domova

Vrchol tří pavoučích sérií v epickém podání spojen s jedním z nejlepších kino zážitků v životě. Byl to ještě větší fan-servis, než v který snad každý fanoušek před návštěvou kina mohl jen doufat. Díky otevření multiversů jsme dostali spousty hřejivých momentů, ke kterým se ovšem váže jedna otázka. Neukousl si Marvel velké sousto? Je to dost možné, ovšem já u toho jednoznačně budu.

Poslední souboj

Středověké drama, surové vyobrazení a jeden příběh vyprávěný třemi postavami. Ovšem vždy jinak. Tento film stojí na propracovaných dialozích, které se odehrávají mezi kamarády, pozdějšími rivaly Jeanem de Carrougese (Matt Damond) a Jacquesem Le Grise (Adam Driver), kteří se utkávají v posledním souboji muž proti muži. Za jejich střet může Marguerite (Jodie Comer), Carrougesova žena. Člověka by nenapadlo, že v jednom roce může režisér Ridley Scott přinést vedle Klanu Gucci další senzační kinematografický zážitek, kolem kterého mne ovšem mrzí dvě skutečnosti. Tou první je absence veškerých nominací na ocenění, a to kvůli nesplnění požadavků akademie, což mě nutí zamyslet se nad tím, že když tento film neposklízí řadu nominací a následně i výher, tak potom který? Druhou mrzutou skutečností je, že film propadl v kinech. Ridley Scott skrze toto obvinil současnou generaci, kdy doslova řekl: „*Současné obecnstvo bylo vychovááno pouze těmi zas*anými mobily. Mileniálové, kteří se nechtějí naučit nic nového, pokud jim to neřeknete skrz mobil.*“

Duna

Co by byl tento žebříček bez planety Arrakis v novém podání vizionářského režiséra Denise Villeneuvea? V kině měl člověk pocit, že sedí u zrodu něčeho velkolepého. Star Wars či Avatar? Ano, přesně o takovém monumelnálním pocitu mluvím. Villeneuve diváka konsternuje vizuálem, který jednoznačně říká: „Čím víc plátno, tím víc Duna.“ Hans Zimmer diváka zase kojí svou dunivou hudbou, která říká: „Čím víc epičtější, tím víc Duna.“ Těšení na dvojku si jdu zpříjemnit knihou, jelikož čekání po filmu, od kterého chce člověk hned další díl, bude hodně dlouhé. Slovo závěrem: Duna je filmová událost, která se musí vidět, ne se o ní jen bavit.

Nikdo

Hvězda seriálu Volejte Saula (vychází poslední řada, tak nezapomeňte koukat!) a Perníkový táta Bob Odenkirk se nám ze seriálového světa dostává do světa filmového s novou dravou akční podívanou, která se nese na stejné vlně jako známější John Wick či 96 hodin. Film nám krásně ukazuje to, že i hlavní postava je jen člověk a rány, co dostává, seksakramensky bolí. Každá rána ho bolí víc a víc a on si to díky tomu neuvěřitelně užívá. A toto mi v posledních letech ve filmech chybí. Postava má nůž v těle a jako by se nechumelilo, šupajdá do další rvačky. To, že bolestivné akční sekvence stojí za to, podtrhuje v tomto filmu rvačka v tramvaji, ve které prostě nenajdete chybu.

Bod varu

Britové opět ve formě. Jednozáběrový snímek z prostředí restaurace, kde se během jednoho večera pokazí vše, co jen může. Díky absenci střihů se intenzita filmu jen navyšuje a člověk svůj zrak ani na vteřinu nemůže odtrhnout. Díky sympatičnosti hlavní postavy Andyho (Stephen Graham) vás v průběhu filmu stále více žere to, co Andymu padá na jeho bedra, a tím si vás snímek neuvěřitelně vtahuje do sebe.

Rodina na Baterky

Co by byl žebříček filmů bez alespoň jednoho animovaného filmu. Kdo tedy získá onoho pomyslného zlatého bludišťáka (když bohužel ne Oscara)? Jednoznačně Rodina na Baterky. Tento film je také krásným příkladem toho, jak by se měly točit filmy, které si pohrávají s myšlenkou „rodina“, a ne jako někteří tvůrci. Ano, koukám na tebe, Vine Diesle. Hravost ve filmu je ve všech směrech a člověku po skončení filmu nezbyvá nic jiného, než se opravdu zamyslet nad tím, v jak daleké budoucnosti nám bude chtít vládnout smartphone našťavaný na lidstvo.

Není čas zemřít

Daniel Craig a jeho velkolepá rozlučka s agentem 007, kdy jako fanoušek této série film musím zmínit ve svém žebříčku. Není čas zemřít svou kvalitou sice nepředčí své předchůdce Casino Royale či Skyfall, ovšem krásně tuto sérii uzavírá. Postava Bondy se nám postupně těmito filmy emocionálně rozvíjí a já jsem za tento směr neuvěřitelně ráda. Již to není ten plochý agent jako v předchozích sériích se Seanem Connerym či Rogerem Moorem, ale máme tu postavu rozvrstvenou pěkně do detailů. Vidíme Bondovo nitro a emoce, jako strach, ba i radost. A tyto prvky do této pentalogie perfektně zapadají. Výborná akce, kamera i hudba jsou tomuto filmu velice příjemným bonusem.

Rytíři spravedlnosti

Dánským filmem jsem tento žebříček začala, dánským filmem ho i uzavřu. Má snad dánský režisér Anders Thomas Jensen nějaký špatný film? Jedná se o Blikající světla, Adamova jablka či snad o Řezníky? Rozhodně ne, ty do škatulky špatné filmy nikdy zapadat nebudou, ba naopak. A co nově přichází Rytíři spravedlnosti? Ti všechny předchozí Jensenovy filmy strčí do kapsy! Tato šílená jízda, kde perfektní scénář vyvažuje dramatické a komediální pasáže filmu společně s těmi pasážemi akčními, je krásným příkladem toho, jak by se měly točit filmy.

Obludárium

Řekněme si to na rovinu, kdo z naší generace si doma jednou za čas sedne a zahraje si deskovou hru? Nebo dokonce karetní? Co třeba pexeso?

Já jakožto jeden ze zástupců dnešní generace můžu s naprostou a čistou upřímností prohlásit, že volného času je zatraceně málo – a když už si nějaký najdu, je to vzácnost, tak se ho snažím využít co nejlépe. Momentální doba je rychlá, dalo by se říci, že ultra rychlá proti minulému století, a to je možná jeden z důvodů, proč tomu tak je. Taky se možná pouze vymlouvám, kdo ví? Zároveň se k tomu všemu, co nám přináší život, musíme učit a nějaký čas věnujeme i svým vlastním koníčkům, kterým se snažíme dávat přednost před vším ostatním.

Ale z praxe vím, že něco takového, jako je naprosto obyčejná hra, pomáhá relaxovat. Jednou z takovýchto her je karetní hra Obludárium. Vžijete se zde do role ředitele kabaretu, který chce předvést novému městu veškerý svůj zvěřinec. Prakticky však jde především o to nasbírat více bestií na kartách než ostatní. Princip je jednoduchý!

Komu bych hru doporučila? Komukoliv, ale asi fanouškům fantasy. Po celou hru máte u sebe kartičky s nádherně zobrazenými tvory, již jsou jako vytržení z fantasy románu nebo seriálu, a postavičkami, které jsou potřeba pro hru. Zároveň po celou hru hospodaříte s penězi. Ale nemusíte se bát, na mizinu přijít nemůžete! Půjčky vše vyřeší... Aspoň u mě to tak fungovalo.

Herní doba je sice tři čtvrtě hodiny, ale je to dáno pouze tím, kolik kol hry chcete hrát, takže kdykoli jde v průběhu hra zastavit nebo ukončit. Zároveň však jde s nižším počtem hráčů hrát více kol, což znamená více času na vychutnání si zážitku. Je to čistě a jednoduše jen na vás.

Užijte si hru!

Rozhovor:

0 módě, sekáčích, dragu a svetrech starých žen.

Jednou z možností, jak vyjádřit svoji individualitu, je samozřejmě i osobitý styl. Mimo hudby, kterou posloucháme, a názorů, které zastáváme, je i oblečení naší příležitostí ukázat sám sebe. Pro mě osobně se velkou inspirací stal Martin, kterého jsem požádala o rozhovor, a on k mému velkému potěšení tento návrh přijal. Doufám, že nejsem sama, kdo jistým způsobem obdivuje odvahu sebevyjádření, ať je jakkoli extravagantní a vyčnívající z řady. Právě toto odhodlání jsem se rozhodla oslavit a rozšířit pro všechny, kteří v něm můžou najít inspiraci nebo motivaci pro další osobní rozvoj. Věřím, že jsem se rozhodla správně.

Když jsme se včera potkali, zmínil jsi, že ses dřív neoblékal tak jako teď. Kdy jsi přešel na tenhle styl?

Určitě v první karanténě, to bylo hodně času a svobody, takže jsem začal nakupovat na S-bazar (internetový sekáč). Tam jsem si našel různé staré ženy, které prodávají staré svetry a různé věci. Takže jsem vždycky chodil na Zásilkovnu a tam jsem si to bral.

Odkud přišla inspirace? Sociální sítě?

Jako jo, ale taky se mi vždy líbilo retro, tak jsem se k tomu obrátil. Prostě to přišlo a dávalo to smysl. Že přichází nějaké nové období.

Taky možná to, že jsme ve věku, kdy dochází k nějakému formování osobnosti?

Určitě, taky jsem měl větší svobodu od rodičů. Nastaly různé změny v rodině a já už pak nebyl vázaný na to, co mi koupí. Měl jsem víc svobody a mohl si dělat vlastní styl.

Co na to rodiče? Staré ženy na eBayi zní trošku děsivě. (smích)

Matka s tím byla v pohodě. A táta mi řekl, cituji: Proč si kupuješ ženské pásky se zlatými přezkami, to se nesmí. Tak jsem se zeptal, kdo říkal, že se to nesmí, a on odpověděl, že společnost. Ale teď už je v pohodě, nevím, nějak se k tomu dostal.

Co mu taky zbývá, že jo. (smích)
Říkal si, že objednáváš z online sekáčů. Chodíš i někdy prolézat kamenné obchody? Co jsem pochopila, tak je to teď dost trend.

Je to velký trend. Právě jsem se setkal i s lidmi, kteří mě úplně vyhejtili, že se upínám jen k tomu trendu. Teď jak skončily ty karantény, chodím co nejvíc ven. Ale musím říct, že na internetu se sežene fakt nejlepší typ věcí, něco, co mezi oblečením v sekáči jen tak není.

A to je v Česku, nebo i zahraničí? Evropa? Amerika?

No tak na to nemám peníze. (smích)

Ty máš instagramový účet osobnějšího rázu. Uvažoval si, že by sis udělal účet, kde by ses zaměřoval třeba na módu?

Já plánuju začít Drag kariéru.

Mohl bys vysvětlit, přiblížit, o čem to vlastně je?

Drag, skoro jako všechny věci, má hodně typů. Blíže české scéně je travesti, což je buď napodobování nějaké celebrity, nebo karikatura, napodobení ženy. Ten novější, americký pojem Drag je vlastně vytvoření vlastní osoby,

takže nepotřebuješ Madonnu, žádnou Hanu Zagorovou, jsi prostě vlastní člověk, a to se mi líbí. Je to vizuální pohybová preformace – děláš si make-up, děláš si kostýmy a děláš i to vystoupení.

Já osobně jsem vyrozuměla, že je to o nějakém zveličení ženských rysů.

Ano. Pak taky existuje pojem Drag king, což jsou ženy, co se oblékají jako muži. Samozřejmě jsou i lidi, co se oblékají jako cokoli a je to prostě Drag. Většinou Drag queens nebo Drag kings, ale nemusí to být zas tak omezené.

Máš nějaký časový plán na realizaci?

S časovým plánem souvisí hodně peněz, protože všechno v Dragu je strašně drahé. Abys měla nějakou originalitu, abys něco dokázala, musíš mít paruky, make-up, ideálně vlastní věci, laky, potřeby na šití. Ale chtěl bych začít už toto léto.

Super! Uděláme teď reklamu a nalákáme lidi. Hodíme na konec číslo účtu, ať ví, kam posílat peníze (smích).

No kéž by! (smích).

Ty jsi původem z Brna. Jak ses dostal do Tišnova?

No já jsem chtěl na Slovaňák, protože jsem na jazyky, a prostě to nevyšlo, tak Tišnov byl jistota. Sem se dostali úplně všichni.

Tady na Tišnově asi hodně vyčníváš z davu, ne? Já teda nevím, jak je to v Brně, ale řekla bych, že tady to bude intenzivnější.

Řekl bych, že i v Brně.

A jak to vnímáš? Jsi s tím v pohodě?

Samozřejmě jsou dny, kdy mi to vadí, ale někdy si to i užívám, ty pohledy lidí, kteří si říkají, co se to děje tady.

Jak na sobě osobně vnímáš pozornost veřejnosti?

Pohledy převážně. V Praze se mi stalo, že na mě i pokřikovali nějakí pánové, ale měl jsem sluchátka, takže jsem je naštěstí neslyšel. (smích)

Dostává se ti jen negativní zpětná vazba nebo i ta pozitivní?

Pozitivní taky, ale spíš, když jsem na nějaké akci, třeba v hodně feminimním outfitu. Ale to je ta scéna, tam se to dá pochopit, že tam takoví lidé budou.

A v běžném životě pociťuješ spíš ty negativní názory?

Spíše lhostejnost. Hodně lidí to neřeší.

Tak to jsem osobně fakt ráda! Když jsme se bavili o širší veřejnosti, pojďme to vztáhnout vyloženě tady k Tišnovu. Cítíš hodně změnu mezi Brnem a tím maloměstem?

Určitě. Nějací primáni si tady na mě i ukazovali a tak. A ta lhostejnost tam není, což je pochopitelné, protože větší město je prostě anonymní, ale ano, je to poznat.

Říkáš, že si na tebe ukazovali primáni. To jsou jistým způsobem pořád trochu děti, ale když se přesuneme mezi starší vrstvy, na vyšší gymnázium, tam bych očekávala více té kladné zpětné vazby.

V prvéku to nebylo tak stoprocentní, protože právě z tehdejší kvinty (současné septimy) si skupinka kluků ze mě dělala srandu. Ale už to nedělají. Je to taky zvláštní, v té době jsem nosil mikiny, modré, červené, neoblékal jsem se takhle.

Proč myslíš, že si z tebe dělali srandu, když jsi nebyl tak výrazná osoba? Asi ze mě prostě proudí taková queer energie. (smích)

A teď v pohodě u nás na škole?

Jo.

Jsi spokojený s prostředím naší školy, s tolerancí na naší škole i ze strany učitelů?

Ano.

Tak to jsem moc ráda a tím to za sebe nějak uzavřu

Martina můžete už teď začít sledovat na instagramovém účtu @missangelsoup. Chci mu moc poděkovat za rozhovor, pro mě validní zkušenost a příjemně strávený čas. Domluvili jsem se na dalších projektech, ve kterých vidíme smysl, co se nějakých sociálních aspektů na naší škole týče, jako Pride month, Black history month, Native Americans month aj. Budeme rádi za pomoc a případnou spolupráci všech, které tato myšlenka zaujala.

Pride Month a jeho historie

Potkávám se s názory, že pride month vlastně není potřeba – „práv máte už dost“ nebo „chcete se dělat jinými a zajímavými“. V tomto článku bych vám chtěl pride month představit a vysvětlit jeho význam a historii.

Pride month samozřejmě nezačal jako zábavná oslava různých sexuálních orientací a identit. Jeho skromné začátky se odehrávají 28. června 1970 v New Yorku. Jak jsem zmínil, první pride nebyl oslavným průvodem, ale spíš akcí připomínající hrůzy minulých dob, a hlavně události z předešlého roku – the Stonewall riots.

The Stonewall riots (česky Stonewallské povstání) byl policejní zásah do řad až dvou tisíc queer civilistů. Za typického zásahu, které v inkriminovaném baru byly časté, protože byl vlastněn italskou mafií, se rozsvítila světla, zákazníci byli postaveni do řady a proběhla kontrola občanských průkazů. Ti, kteří je neměli, nebo ti, co byli vybráni policií (lidi jako Marsha nebo Sylvia), byli zatčeni. Zaměstnanci byli obvykle také zatčeni. Inkriminovaný zásah se odehrál v noci z 27. na 28. července 1969 u baru Stonewall Inn v bohémské čtvrti Greenwich Village. Tento bar jako jeden z mála uvítal kohokoliv i z těch v té době nejnižších vrstev společnosti – chudé, černochoy a queer lidi – transženy, gay muže, lesby a kohokoliv, kdo nespadal do těchto kategorií. Proto byl spolu s jinými, jako například Compton's Cafeteria v San Franciscu pod drobnohledem policie, která využívala svoji moc a násilí, aby zpacifikovali podivíny v šatech, atd. (Samozřejmě použili trochu tvrdší slova, ale ty nemám potřebu zmiňovat.)

Dvěma hlavními aktéry povstání se stali hrdinové této noci, které si lidé připomínají a jsou úzce spojení s hnutím queer osvobození: gendernekonformní černošská drag queen Marsha P. Johnson (gendernekonformní lidé jsou takoví lidé, kteří nezapadají do škatulky muže nebo ženy a nejčastěji, zvláště ve slovanských jazycích, používají zájmeno ONO nebo ONI) a jejich nejlepší kamarádka, hispánská transžena Sylvia Rivera. Jejich rasovou příslušnost zmiňují pouze proto, že queer lidé z rasových minorit jsou stále opomenuti, i když mají tak velkou zásluhu. Marsha byli domněle první, kdo na policisty začali házet cihly. Sylvia Rivera byla velkou aktivistkou, ale zajímavostí je, že tvrzení svědků se rozcházejí v tom, jestli tu noc opravdu bojovala za práva své komunity.

Dnes se říká, že prý nerada jezdila do centra New Yorku a že v tu noc byla (jako většinou) na party v Bryant Parku nedaleko Times Square. Musím podotknout, že v této době jí bylo teprve 17, ale nejsem tady, abych debatoval nad moralitou Sylviina nočního života. Nesmíme zapomenout na to, že už od svých jedenácti žila na ulici, potom co jí vyhodila její babička z domu, a pracovala jako dětská prostitutka. Takže asi vyrostla dost rychle.

V tomto odstavci budu mluvit o životě Marshy P. Johnson. Pro zajímavost, P. v jejich jméně znamená pay it no mind, což byla odpověď na otázku o jejich genderové identitě. Marsha byla, jak už jsem zmiňoval, gender-nekonformní, takže o ní budu psát v tvaru oni. Ani Marshu nepotkal úplně šťastný osud, jako mnoho queer lidí v těchto dobách. Od dětství zažili strašné věci, jako diskriminaci, sexuální zneužití starším chlapcem ve třinácti nebo komentář své matky, která tvrdila, že být gayem je nižší než být psem. Přestěhovali se jako mnoho queer lidí do New Yorku, kde pracovali jako prostitut(ka). Po Stonwallu dále bojovali proti diskriminaci policie proti jejich bratrům a sestrám a byli také house mother house of STAR. House je skupina queer lidí, kteří byli svými biologickými rodinami odmítnuti. House funguje jako rodina, protože biologické rodiny byly v těchto dobách velmi kruté ke queer lidem. House mother/father/parent byl většinou nejstarší člověk ze skupiny. Byl zodpovědný, měl schopnosti leadera a zajišťoval ostatním jídlo a živobytí. Jako prominentní osoba v newyorské komunitě Marsha dokonce fotili s Andy Warholem. Dále bojovali za queer osvobození, dokud jejich život nebyl velmi náhle ukončen. Krátce po pride v roce 1992 se jejich tělo našlo v řece Hudson. Zatímco trpěli mnoha mentálními problémy, nikdy nevyjádřili sebevražedné myšlenky, i když policie řekla, že jejich smrt byla úmyslná. Do dneška se spekuluje o opravdovém viníkovi jejich smrti, jestli to nebyli oni sami.

Marsha P. Johnson

Historii pride month tedy znáte. K významu řeknu pouze tohle: Je to všechno velmi subjektivní pro každého zúčastněného. Pro některé je pride událost, kde se uvolní a můžou se cítit opravdu otevření a přijatí. Pro některé je to naopak pouze party a zábava. Pro některé je ale pride month pouze vzdálený sen, jelikož v jejich zemi panuje režim, který jakékoliv projevy jiných sexuálních identit a orientací nedovoluje.

Martin x

Wish list

Kapitola 1

O podivné večerní procházce a jedničce, kterou jsem neměla dostat

Sedím za jídelním stolem, usrkávám chladnoucí čaj a snažím se nemyslet na list papíru pečlivě založený ve starém sešitě matematiky. Tímhle na pohled nezajímavým papírem jsem za minulý školní rok změnila životy spousty lidí a nutno podotknout, že většinou k horšímu. Jestli si teď něco opravdu od srdce přeju, tak snad abych tuhle věc nikdy nenašla. Ale jedno po druhém.

Celá tahle nepěkná situace začala už koncem září minulého roku. Co se týče školy, byla jsem docela průměrná. V ničem jsem nevynikala, ale v ničem jsem nebyla extrémně špatná. Řekněme tedy prostě, že v září mi sem tam něco lehce ujelo. A občas mi sem tam něco samozřejmě ujelo i těžce. Každopádně pointou zůstává, že jsem poměrně akutně potřebovala zlepšit svoje známky.

To mě přivádí k jednomu z mnoha strastiplných večerů strávených nad učebnicí fyziky. Po tom, co jsem se už asi po desáté snažila rozklíčovat význam třetí věty na první z dvaceti stránek, mi došlo, že jsem takříkajíc v háji. I přes tohle mírně znepokojující zjištění jsem zachovala klidnou mysl a šla takříkajíc do háje. Ne přímo do háje, ale na procházku, která by mi snad mohla pročistit mysl. (Nezávislému pozorovateli by se tahle procházka mohla zdát jako prachsprostá prokrastinace, ale mě tohle občas docela pomáhá. Nebo aspoň ráda věřím, že mi to pomáhá.)

Během svého bezcílného poflakování jsem se jakousi náhodou ocitla před nástěnkou s programem kina a plakáty lákajícími na všemožné, většinou dávno minulé kulturní akce. Normálně bych kolem téhle nástěnky zvládla projít bez toho, aniž bych plakátům věnovala sebemenší pozornost, ale dnes tomu bylo jinak. Koutkem oka jsem zachytila bílou plochu v levém dolním rohu nástěnky. Nevím, co mě na nástěnce tak zaujalo, ale zvědavě jsem popošla k výlepní ploše. Papír nevětší než A4, byl – kromě nadpisu Wish list – prázdný. Moc jsem nad tím nepřemýšlela, občas tady bývaly nalepené výrazně podivnější věci než prázdný seznam přání.

Z kapsy u bundy jsem vytáhla propisku (zní to divně, ale propisku u sebe nosím skoro pořád, občas se fakt hodí) a do rožku tohoto papíru napsala: Přála bych si jedničku z fyziky. V tu chvíli jsem si připadala neskutečně hloupě, ale za pokus to stojí. Přiznejme si, k jistým věcem je potřeba minimálně zážrak a mě v té chvíli přišel podivný plakát na zapadlé nástěnce docela blízko alespoň malilinkému zážračku. Víím, že zázraky, i ty malilinké se dějí málokdy a většinou se nedějí vůbec. Ale občas se dostanete do situace, kdy k jejímu vyřešení zázrak prostě potřebujete. A pro mě byla právě tohle jedna ze situací, které bez malého (možná i velkého) zázraku prostě řešení nemají. Pokud by se mi čistě teoreticky moje přání splnilo, tak tenhle Wish list poputuje nejkratší cestou ke mně do pokojíku.

Po návratu domů jsem se rozhodla, že na fyziku oficiálně kašlu, neboť je pozdě a já se nehodlám ochudit o svůj drahocenný spánek. (I tohle by se pro nezávislého pozorovatele mohlo na první pohled podobat prokrastinaci, ale já ráda věřím, že všechno dopadne tak, jak má.) Přinejhorším si vždycky můžu domluvit další opravu nebo můžu začít pracovat na přesvědčování jak sebe, tak okolí, že moje rapidně se horšící známky nejsou nic, o co by se měl kdokoliv starat a nejméně ze všeho bych se o ně měla starat já. Šla jsem spát s poměrně klidnou myslí a vědomím, že jsem udělala všechno, co bylo v mých momentálních silách. Asi týden po svém setkání s podivným Wish listem jsem nevěřičně zírala do své elektronické žákovské, která oznamovala výsledky mé fyzikální opravy. Znamku, již systém ukazoval, jsem už prakticky neznala. Zářící display mého mobilu mi ukazoval něco, v co jsem si ani netroufala doufat. Můj mobil ukazoval jedničku z fyziky. Nechápala jsem, jak se to stalo. Snad už po páté jsem zavřela a znovu otevřela svou mobilní žákovskou, abych se ujistila, že to není sen. I teď se ale jednička z mojí opravy objevila na hlavním panelu. Nezdálo se mi to. A pokud se mi to nezdálo...

Můj mobil odletěl grandiózním obloukem na nedalekou pohovku a já vyběhla směrem k podivné výlepní ploše. Běžela jsem si pro Wish list.

lwhy

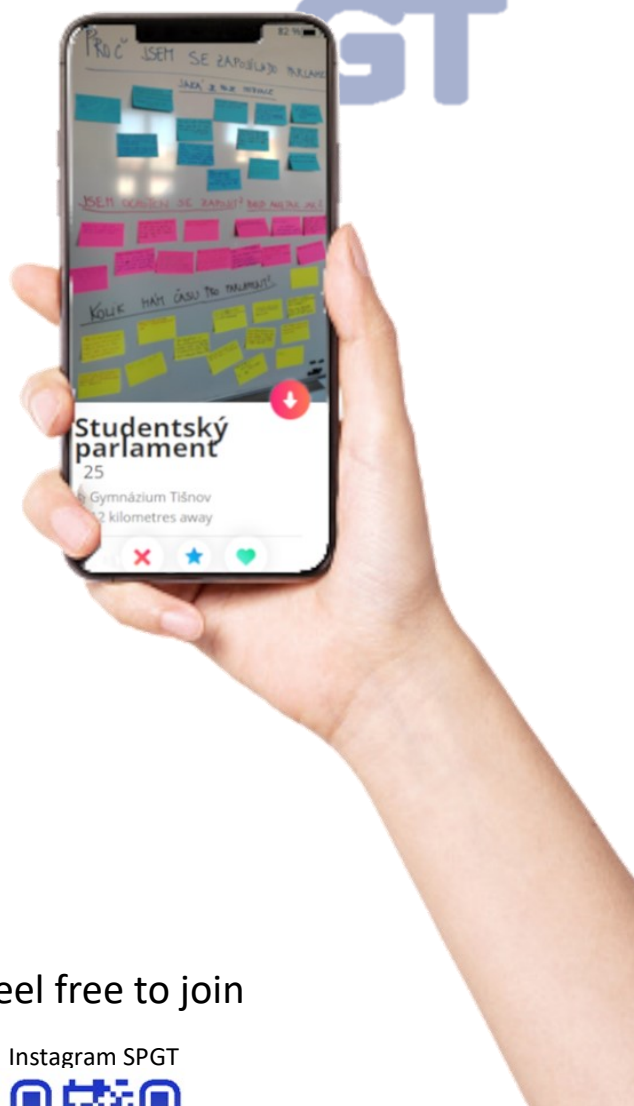
[espégété]

Tak nějak tušíme, že pro mnohé z Vás možná působíme jako určitá sekta, která se jednou do měsíce uleje z vyučování, aby se v půlce listopadu zmohla na oslavu Mezinárodního dne studentstva...

...ve skutečnosti jsme partička lidí, co chce na naší škole hýbat věcmi; již zmiňované oslavy MDS, sbírka na pomoc Ukrajině (díky Vám všem <3), nástěnka na hlavním patře nebo soutěž ve velikonoční výzdobě, pořádané parlamentní odnoží z nižšího gymnázia, to vše pochází z našich rukou.

Krom toho se rozvíjíme i zevnitř; série setkání s parlamenty ostatních škol Tišnovska i stmelovací teambuilding.

Rádi Vás uvidíme v parlamentních lavicích, Vás s nápady i bez nápadů, pomocné ruce při realizaci dalších projektů.

so stay tuned and feel free to join

Facebook SPGT

Instagram SPGT

skolniparlament@gym-tisnov.cz

Nedělní chvilka poezie

Básnická tvorba studentů

Strach

Je to kočičí nočních můr,
zpívá si baladu zlou.
Majitel všech ošklivých stvůr,
právě probouzí jednu mou.

Jak pero času píše po tvářích,
lidské srdce přemění.
Čmárá si poznámky ve svých
snářích,
na míru vytváří vězení.

Slza štěstí chtěla by plakat,
úsměv trne na rtech.
Pro lásku nutí z útesu skákat
zrychluje se mi dech.

Je to má zkáza v osvobození,
on je mou temnou součástí.
Cesta na světlo žádná není,
z ran mi strhává náplasti.

Okna před světem mi zavírá
nikoho dovnitř nepouští.
Něco ve mně umírá,
ruku nejistě držím na spoušti.

Půlnocí vyráží do ulic,
psát další kruté scénáře.
Vychází dalšímu neštěstí vstříc,
už stojí u mého oltáře.

Lída Hlucháčková

Single

Vzal si její srdce do svých velkých
dlaní,
ona nečekala, že jej roztrhá na
počkání.

Jedna slza stekla a bylo po všem,
utekla, jako by se po ní slehla
zem.

Udělal chybu, poznal to hned,
netušil, že roztál okolo její duše
led.

Chtěl by to vrátit, už však není
cesty zpátky,
už se nemůže vrátit do své proži-
té pohádky.

S dívkou spolu strávili měsíc,
přišlo mu však, jako kdyby jich
bylo tisíc.

Věděl, že zpátky si ji nekoupí
dárky,
okolní zvuky doléhají k němu
jako z dálky.

Už si nepomůže, spadla na něj
klec,
přece jen zůstane sám nakonec.

Gabriela Sýsová

foto: Pinterest

Porouchaní

Jeden slepý, druhý hluchý,
oba mají nějaké poruchy.
Jeden hluchý, druhý slepý,
oba jsou rozbití na střepy.
Jeden nevidí, druhý neslyší,
jejich problémy se krapet liší.
Jeden neslyší, druhý nevidí,
oba si navzájem velmi závidí.
Ty slyšíš, máš to lepší!

Ty vidíš, máš to lepší!
Handrkují se den co den,
na ty dva usmívá se ten,
kdo má pod čepicí,
čeká, chce jim říci,
že oba mají svoje mouchy,
tak ať přestanou ze sebe dělat
padouchy.
Až jim dojde, že si mohou pomá-
hat,
vždyť to není nějaká záhada.
Bude se znovu smát, ten co má
pod čepicí,
už bude moct jim říci,
že to celou dobu věděl.

Gabriela Sýsová

Život v dnešní době

Život v dnešní době,
je jako být zavřený v nádobě.
V podobě s popiskem,
který říká, jak jsi na tom se vzhledem.

Život v dnešní době není prý jen o vzhledu,
každý říká,
tak já vám to rozvedu,
ať pochopí to starý i mladý.

Život v dnešní době,
je jako šachy v Potterovi,
špatný krok a jsi v hrobě,
však vysvětlí to rebelovi.

V dnešní době vyžaduje to dobré přátele,
nejen pomluv sběratele.
Tak vybírej si je dobře,
ať nedopadne to nedobře.

V dnešní době,
úsměv falešný je dost,
snad nevadí to tobě,
jen nauč se pořádně hrát radost.

A takto se prosím vás v dnešní době žije,
kdo slabý je, nepřezíje.
Jeden shazuje druhého,
pro nás není to už nic nového.

studentka Kvarty

Telefon

Koupil si starý dům, z šedesátých let,
byl velmi krásný už na pohled.

Byla v něm instalovaná pevná linka,
ve smlouvě o něm byla zmínka.

Nesmí ho vyhodit, prý má velkou cenu,
rozhodl se jej prozkoumat – proč ho chtěl, kvůli
čemu?

Vypadal normálně, první měsíc byl jen dekorace,
potom se však stala nevídaná situace.

Telefon začal zvonit, až se stůl otřásl,
ten zvuk mu uši drásl.

Zvedl ho a čekal, kdo mu odpoví,
volala dáma, kdy bude v práci hotový.
Mluvil s ní, že ji nezná a neví o jejím muži,

s hrůzou zjistili, jak tento telefon slouží.
Nevolá na čísla, i když je zadáte,
volá sám na sebe, žádnou moc s ním nemáte.
Žena mu říkala, že je rok padesát šest,
on jí protiřečil, to musí být nějaká lest!
Vždyť on žije ve dvacátém prvním století.

S ženou shodli se, musí být prokletí,
jak jinak stane se takový zjev?

Zavěsil a pak se ozval řev.

Připadal si, že se snad pomátl,

hned druhý den hmátl

a řekl majiteli, že se stěhuje,

byl rád, že vůbec ví, jak se jmenuje.

Gabriela Sýsová

Perličky

Kubát: Takže budete mít dvě matiky, fyziku a pak dvě chemie.

Třída: *vydá zděšený zvuk*

Kubát: Prosím, já chápu, že tato informace vyvolala jisté reakce z vašich řad, ale nemusíte se bát, protože mně je to jedno.

Matula: Napovím vám, začíná to na stejné písmeno jako moje jméno.

Student: Peťa.

Matula: *po odmlce* Já jsem řekl první písmeno.

při probírání goniometrických funkcí

Švábenský: Která strana je přilehlá úhlu alfa?

Student: Tato. *ukáže na protilehlou*

Švábenský: *zděšeně* Takhle budeš přiléhat k děvčeti, člověče?

poté co třída koupila obraz

Nedomová: No pojďte, musíte se teď naučit zpívat, abyste mohli žebrat před kostelem po tomhle.

Miovský: No a co s tím teď?

Student: No, ještě můžeme něco vytknout a zkrátit.

Miovský: No to si klidně udělej, ale v testu budeš mít za 5.

když studentka řekla, že se chce stát učitelkou

Kubát: Dráha učitele není špatná, tedy pokud někdo z vás není profesionálním dědicem, že. Nebo, a to je taky zajímavá profese, budižkničemu, to taky má jistě něco do sebe.

Seberová: Co je systola a co diastola?

Student: Systola je stah srdečního svalu a diastola je ochrnutí srdečního svalu.

Seberová: Ti dám ochrnutí, ochabnutí to je.

Student při zkoušení: Jana z Arku byla zapálená vlastenka.

při probírání administrativního stylu

Student: Co znamená to fa?

Ježková: To je zkratka pro fakturu.

Student: Takže to není ten šampon?

při rozdávání zadání testu

Student: Pane učiteli, na mě nevyšlo

Matula: Tak za 5.

při online výuce v osmé vyučovací hodině

Zelinková: Oldo, slyšíme se? Můžete si vzít tu další větu na překlad?

Student: *bez reakce*

Zelinková: Hálo, Oldo, slyšíte nás?

Student: *opět bez reakce*

Zelinková: Olda nám nejspíš usnul v tomto pozdním odpoledni.

Student: *baví se se spolužákem sedícím za ním*

Zelinková: Cože! Baví se se spolužákem otočený zády k učiteli! Chce se mi omlít!

Miovský: Nějaké dotazy?

Student: Proč je na tabuli ta izolepa?

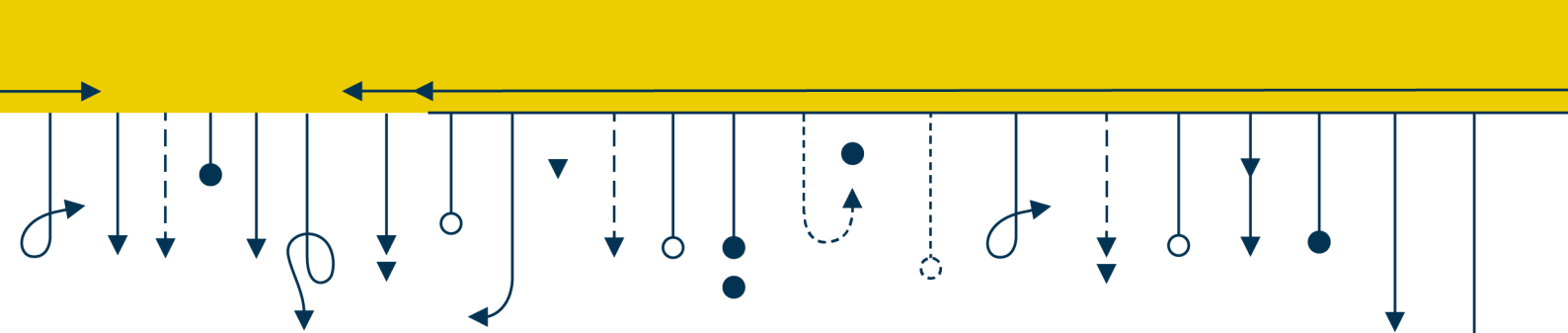
Miovský: To já nevím, nějaký blbec ji tam nalepil.

třída je celou hodinu zamlklá

Urbánek: Až půjdete kolem lékárny, stavte se tam, kupte si elixír života a dejte si rovnou koňskou dávku.

Redaktoři TiGy: Můžeme o Vás psát do TiGy?

Kubát: Za prvé. Nerad bych, aby některé mé výroky opustily tuto místnost. Za druhé, nerad bych, abych tam měl méně perliček než kolega Urbánek.

Redakce:

Velkej od Kolína
Malej od Kolína
Katy Reykjavík
Veru Brno
Iwhy
Gienah
Martin x
Druhá Míza

Ilustrace:

Jolana Politzerová

Grafik:

Martin Pokorný

Poděkování za spolupráci:

Mgr. Petr Matula, Ph.D.
Mgr. Helena Zelinková

